

Het Club Reglement

“Ik zeg het, en ik herhaal het tot het iedereen uit zijn oren asem : 2014 wordt een onvergetelijk jaar !” De voorzitter peilde met indringende blik zijn bestuursleden, en toverde een nonchalante glimlach boven zijn brede kin bij het aanschouwen van al die open monden. Hij was goed op dreef geweest, tijdens zijn openingsrede van de laatste beheerraad vóór het nieuwe wielerseizoen zou gaan beginnen.

“Waarde leden van de beheerraad, ja, waarde vrienden,” had hij enigszins pathetisch het woord genomen, “het gaat goed met onze club. Surfend op de golven van komen en gaan, op het ritme van steeds meer wisselende koersen en seizoenen, en op de haverklap van de beslissing, zijn we klaar voor de grote uitdagingen van de nakende veranderingen, die met de intensiteit van een klimaatwijziging op ons af komen ! Nooit eerder zullen wij zó’n vat hebben gehad op de onvoorspelbaarheid van de toekomst, nog nooit zullen wij zoveel voeding hebben gegeven aan de vergetelheid van het verleden, maar vooral, waarde bestuursleden, zullen wij met nooit geziene daadkracht het heden in één oogwenk de nek hebben weten om te wringen, elke week, keer op keer opnieuw...”

Een voorzichtig applaus ontsnapte uit de handen van de secretaris en de penningmeester van de club, onder de indruk van zoveel retorisch geweld. Maar de Voorzitter was niet te stoppen.

“De veranderingen zullen legio zijn. Kijk naar Lego. Een paar jaar geleden op stervens na dood, en nu de grootste bedreiging voor de bouwsector van gans West-Europa. De veranderingen zullen overal zijn : in de hemel, op de aarde en op alle plaatsen. Niets zal nog zijn noch worden wat het geweest is. Wij aanschouwen de zonsondergang van de ónverandering, wat zeg ik, wij staan er te midden in, en maken er prominent deel van uit. En daar mogen en moeten wij, als bestuur van het onverzettelijke WTC Oeselgem, trots op zijn !”

Een bestuurslid dat doorgaans met beide voeten op de grond bleef, behalve bij het benji-springen en het uitkuisen van zijn tenen, stak zijn duim op. Tijdens de eerste bestuursvergadering van vorig seizoen had de Voorzitter die regel ingevoerd : wie een vraag wil stellen, steekt zijn duim op. Niet zijn hand of wijsvinger, als zijnde te onbehouden. Even was er een voorstel geopperd om de hand op te steken met de palm naar eigen gezicht, maar de Voorzitter had het resoluut gecounterd : “Beseft allen : ik begrijp de reflex tot behoud van reflex om de hand op te steken, of de begeerte tot behoud van de begeerte om met opgeheven index het woord te vragen, maar noch de palm, noch de pointer horen thuis in de vergaderetikette onze club. De duim daarentegen, links met waardigheid opgestoken door de rechtshandige, en rechts met evenveel decorum opgericht door de linkshandige, symboliseert terzelfdertijd de constructieve dialoog als de instemmende aanmoediging, een Voorzitter van mijn kaliber waardig !”

“Wat met de ambidexters onder ons ?” had een bestuurslid geprobeerd, reeds met beide duimen in de lucht, maar zijn opmerking was al gesmoord in een half dozijn handen van collega’s die hem meteen ook maar knevelde en blinddoekten en in het bezemhok posteerden.

De duim, of wat er aan hing, sprak :

“Waarde heer voorzitter, zijn de veranderingen dan ook verbeteringen ?”

Even vreesde de materiaalmeester een kleine burgeroorlog, maar de Voorzitter was in uitzonderlijke doen.

“Waarde lid,” zuchtte hij, “ik stel vast dat uw luciditeit en snuggerheid blijkbaar zijn uitgezakt tot halfweg uw machtige dijen, waardoor gij misschien wel tweemaal sneller de Kanarieberg op kunt dan een of twee van uw leeftijdsgenoten, maar waardoor gij jammer genoeg beter uw hand tot vuist zoudt maken, en die diep in uw keelgat verbergen, in plaats van mijn hoogdravend discours te verstoren. Wel ik zeg u : ten eerste. Voor zover mij bekend zijt gij rechtshandig, tenzij een of andere spontane genetische mutatie tijdens de laatste vijftig minuten uw toestand heeft gewijzigd. (Van veranderingen gesproken, dat ware er één geweest !). Derhalve – en meteen vraag ik uitdrukkelijke aandacht van de voltallige audiëntie – derhalve wens ik uw Linker Duim” – de Voorzitter sprak met Hoofdletters – “ik herhaal, uw Linker Duim te zien, en niet deze die beeld staat voor een linkse rakker of erger nog, een linkse rukker ! Ten tweede. Wat wij onze leden bieden, naast Vereniging door Ontspanning, en verdeeldheid tijdens de inspanning, is Verlangen naar Perspectief. Wat Moet Een Mens Zonder Perspectief ? Welk antwoord bestaat er voor de knagende kweeste naar wat er morgen reeds voorbij zal zijn, of de bouleverserende paradox van de zieke dokter, de dode begrafenisondernemer, of de wandelende wielertoerist ? Hoe dwaas kunt gij dan toch zijn om te beogen dat een verandering tevens een verbetering inhoudt of nog maar zou kunnen inhouden ?!”

De Voorzitter haalde even diep adem, en van de gelegenheid gebruik makend riep een ander bestuurslid zomaar uit het niets : “Wat gaan we doen met het reglement ?”

Prompt steeg er een verontwaardigd gemompel op. De Voorzitter trok met zijn rechterhand zijn linker schoen uit, en klopte er in Kroetsjov stijl hard mee op tafel. Het geroezemoes verstomde terstond.

“Het Reglement is de grondwet van de vereniging,” begon de Voorzitter. “Het heeft tot doel...”

Duim was daar weer, en onderbrak de hoofdman zonder angst, zonder schroom :

“Moeten we daar geen paar veranderingen in aanbrengen ? Er zijn met name nogal wat opmerkingen omtrent de gemiddelde snelheden...”

De Voorzitter nam zijn schoen, en sloeg er mee niet op tafel maar op het hoofd van zijn secretaris-penningmeester, die met zijn linker wijsvinger in zijn rechter neusgat zat te pulken.

“Deze problematiek is mij niet onbekend,” antwoordde de Voorzitter, “dank zij mijn vriend commandant bij de Rijkswacht die mij recentelijk een dossier met satelliet waarnemingen heeft laten worden. Opgelet : gemiddelde snelheid is een resultaat, een gevolg als ge wilt, en niet een doel, middel, regel of beperking. Laat dat wel wezen. Gemiddelde snelheid is met name functie van het aantal deelnemers in een populatie die een zekere activiteit beoefent. Hoe meer deelnemers, hoe lager de gemiddelde snelheid, en omgekeerd. De Diesels hebben een lagere gemiddelde snelheid omdat ze met méér zijn. Bij

de Supers ligt de gemiddelde snelheid hoger omdat ze met minder zijn. Jaar na jaar zal de gemiddelde snelheid bij de Supers nog hóger komen te liggen, omdat ze jaar na jaar met minder zullen zijn. Ik weet dat er ongerustheid bestaat bij diverse leden van de club, die zich afvragen : hoe kunnen wij in godsnaam de gemiddelde snelheden die in het Reglement staan ooit van zijn leven bereiken, laat staan week na week. Ik heb hierover nagedacht, en wil daarom inderdaad een verandering invoeren, en wel deze : de gemiddelde snelheid wordt vanaf nu opgetrokken tot 40 km per uur voor alle categorieën. Dat heeft het voordeel dat het gelijkheidsprincipe beter wordt belichaamd door iedereen. Bovendien wordt iedereen een illusie armer, met name de illusie dat die gemiddelde snelheid óóit kan gehaald worden, door ook maar iémand. Door het verdwijnen van die illusie is er ook geen perspectief meer, waardoor deze verandering per definitie een verbetering is. Wat moest bewezen worden, als uitzondering die de regel bevestigt. Het zij zo.”

---oooOOOooo---